

den ærede Ordfører har henvist Krigsministeren til at faae Kjøbenhavns Kommune til at opføre Underofficersboliger, er dette, efter hvad der passerende her igaar, en Henviisning, som ikke kan være meget tilfaldende for Ministeren; thi han maatte jo være en vis Frygt for, at man, naar han ved en Pression fik forloftet Kjøbenhavns Kommune til at gaa ind derpaa, til en Forandring vilde sige: Nei, vi maa dog sørge for, at den stakkels Kjøbenhavns Kommune ikke faaledes bliver mishandlet af Krigsministeren; derpaa hør vi paa ingen Maade gaa ind. — Jeg kan ikke indse, at det er nødvendigt at udtale mig videre om de foreliggende Endringsforslag, da det ærede Medlem, der talte som Ordfører for Mindretallet, fuldstændig har sagt, hvad jeg kunde ønske at sige derom. Der er kun Et, hvortil jeg maa komme tilbage, angaaende en Episode, som foresaldt i Aftes, da Ordet blev mig affaaaret ved Formandens Forslag om Afslutning. Den ærede Ordfører sigtede mig nemlig for en Pligtforsømmelse i min Stilling som Afdelingschef. Dersom jeg kunde have faaet Ordet igaar, skulde jeg have vist ham, at der i Virkeligheden ikke har været nogen Pligtforsømmelse tilstede, hverken fra min eller fra de andre Chefers Side med Hensyn til Indkvarteringen i Aarhus; men da Sagen ikke nu ligger for, kan jeg ikke komme ind paa den. Jeg maa nødes med at henvise til, at Grunden til, at jeg ikke modsigter denne Sigelse, er den, at jeg ikke paa rette Sted kunde gjøre det.

Ordføreren: Det ærede Medlem, der nu satte sig, har ikke forvundet Sagen fra igaar og det ikke blot selve Sagen, men heller ikke sit personlige Forhold til den. Jeg nærer det Haab, at det skal lykkes mig, at gjøre ham den Smerte lidt mindre, som han har lige over for, hvad der foregik igaar med Hensyn til selve Sagen, idet vi ingenlunde have ment, at man ikke skulde kunne tale med Byerne om, paa hvilken Afford de kunne indtræde i et vist Forhold til Staten, naar der var Rimelighed tilstede for, at Staten samtidig kunde træffe Bestemmelse om, hvorledes den vilde stille sig til de vedkommende Kommuner. Det ærede Medlem maa ikke tro, at der i den Henseende kunde stilles nogen Opfordring til Kjøbenhavn paa anden Maade, end at Kjøbenhavn ikke skulde binde sig, uden at den samtidig fik Bished for, at den skulde beholde saa og saa store Garnisoner. I denne Henseende er der altsaa ikke nogen særegen Fare for Kjøbenhavns Kommune. Hvad angaar det ærede Medlems personlige Forhold til Sagen, da tager han meget feil, naar han siger, at jeg har sigtet ham for Pligtforsømmelse; det har det ærede Medlem ikke Ret til at udtale (Ankjer: Det staar i Tidenden). Tidenden! jeg skal sige det ærede Medlem, hvad jeg sagde. Det ærede Medlem forlangte Ordet, inden jeg kom til det, jeg omtalte her i

min Tale, og jeg sagde da: Dersom Depotfagerne ere gjente paa et Sted, hvor man kun behøver ved en feil Bevægelse at stryge en Svovlstikke og Fut! der ligger det Hele, og at det har været Tilfældet i flere Aar, saa siger jeg, at Bestyrelsen for Depotvæsenet maatte have været forpligtet til saa indtrængende som mulig at gjøre opmærksom paa den Fare, som er tilstede for disse Sager. Dermed er ikke omtalt, at det ærede Medlem har med det at gjøre. (Ankjer: Nu nødes jeg til at bede om Ordet). Jeg sagde, at det ærede Medlem vist maatte kunne oplyse os om dette Tilfælde, da han var garnisoneret i Aarhus, men at det ærede Medlem har med Depotbestyrelsen at gjøre, var Noget, som slet ikke i fjerneste Maade laa i mine Ord. Hvad Sagen angaar, vil jeg sige, at Alt, hvad der er sagt til Fordel for disse Forslag af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Augen), den høitærede Krigsminister og det ærede Medlem for Viborg (Ankjer), forstaar jeg meget godt; der kan vist siges dette og mere om disse Forslag saa vel som om mange andre Forslag, der maaske ikke komme frem, at de kunne være gavnlige og nyttige for vort Forsvarsvæsen, og der vilde ogsaa kunne holdes meget lærerige og interessante Foredrag om Forslaget om de 17 Miljoner, der ikke er kommen frem iaar, om hvor nyttigt og gavnligt det kunde være, hvis vi overhovedet skulde være betryggede. Dermed er ingenlunde indrømmet, at man gaar ind paa Konklusionen af disse Præmisser, at bevilge, hvad de Herrer her forlange. Nu vil jeg indrømme den ærede Minister, at det, som Flex-tallet vilde bevilge iaar, er paa en vis Maade mindre end det, vi bevilgede ifjor; men vi ere ogsaa færdne et helt Aar frem i at forhandle med den ærede Minister, og det kunde maaske blive mindre næste Aar, hvis vi atter skulde forhandle om disse Sager med den ærede Minister. Jeg tror, at det er rigtigt ikke at tilbageholde, at der er visse Forhold, som virker ikke i tiltrækkende, men i modsat Retning. Men, naar Forholdene nu engang ere faaledes, tror jeg ikke, det kan negtes, at, naar Flex-tallet gaar til at foreslaa det høie Ting at bevilge over 4½ Million til Krigsministeren, til den nuværende Regjering, saa er det et Tilbud, som vi kunne forsvare med Hensyn til sin Størelse, dersom vi overhovedet kunne forsvare at give saa Meget, og naar vi have foreslaaet at give 265,000 Rd. til § 25, saa tror jeg, at vi have taget sjaansom derpaa. Naar man har foreslaaet bevilget Patronmetal, nye Geværer, nye Kanoner, endvidere Maskiner ved Laboratoriet og enkelte andre Ting, (Afbrudelse af Rofod) . . . det ærede Medlem fra Bornholm knurrer derover og er ikke tilfreds; det maa jeg tage paa mig, ham kan jeg jo i ethvert Tilfælde ikke gjøre tilfreds, det veed jeg, men jeg tror, at vi have gjort et skjønsmøt Valg. Nu vil jeg ind-